

செய்திருப்பதாக அறியப்பட்டிருக்க மாட்டார்கள். அந்த வயதில், ஒரு சராசரி மனிதருக்குரிய இயல்பான வாழ்க்கையே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள். அதாவது, "

Child prodigy"க்கள் எல்லாருமே பிற்காலத்தில் ஜீனியஸ்களாக ஆவதில்லை. சிறு வயதில், தன் வயதுக்குமீறிய திறமையுடன் செயல்பட்டதாகச் சொல்லப்படும் இவர்கள், அதே ஆர்வம் மலேம்தொடர்ந்திருந்தால், பெரியவர்களானதும், எவ்வளவு பெரிய புகழ்பெற்ற திறமையாளர்களாக வந்திருக்க வேண்டும்? புகழ்பெற்றவிலையை நோக்கி, தன் துறையில் கூறிப்பட்டதற்கு முன்னேற்றமாவது கண்டிருக்க வேண்டும்! சிறு வயதிலேயே சாதனைகள் செய்ய முடிந்த இவர்களால், பெரியவர்களானதும் அதே போல சாதனைகள் புரிவதற்கு என்ன தடை?

இங்கதான் இந்த "மேதை"களின் "மேதைக்குப் பின் நடக்கும்" (behind the screen) நிகழ்வுகளின் சட்டசூழ்வுகள் இருக்கின்றன. பிறந்த குழந்தைகள் பொதுவாக 4 மாதத்தில் குப்பாறு விழும், 6 மாதத்தில் தவழும், 9 மாதத்தில் நிற்கும், 12 மாதத்தில் நடக்கத் தொடங்கும். அரிதாகச் சில குழந்தைகள் இதற்கு முன்னதாகவோ அல்லது பின்னதாகவோ இச்செயல்களைச் செய்யும். அப்படி ஒரு குழந்தை, 9 மாதத்திலேயே நடக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், பெற்றவர்களுக்குப் பெருமையாகவே இருக்கும். ஆனால், 9 மாதத்தில் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டது என்பதற்காக, 2 வயதிலேயே அக்குழந்தை மாரத்தான் ஓட வேண்டும் என்று பெற்றோர் எதிர்பார்த்தால்??

இதுதான் பெரும்பான்மையான "

Child prodigy"க்கள் விஷயத்தில் நடக்கிறது. சிறுவர்களுக்கு இயல்பாகவே புதிய விஷயங்களில் பெரும் ஆர்வம் இருக்கும். அதைச் சரியான முறையில் ஊக்குவித்தால், அவர்களின் திறமை அதில் பெருகும். ஒரு சில குழந்தைகள் அந்த ஆர்வத்தைத் தக்கவைத்து, ஊக்குவிப்பைச் சரியான முறையில் கைகொண்டு, தம் வயதுக்குமீறிய வகையில் சில சிறு சாதனைகள் புரிகின்றனர்.

இதன்பின்னர் தான் அப்பெற்றோருக்கு, தம் குழந்தை எல்லாவற்றிலும் முதலாவதாக வரவேண்டும் என்ற ஆவல் எழுந்து, அக்குழந்தையை தன் சக்திக்குமீறி உந்திச் செயல்படத் துண்டித்துத் தொடங்குகின்றனர். அக்குழந்தைக்கு முதலில் தானாக ஆர்வம் ஏற்பட்ட ஒரு விஷயம், வேறொருவரால் வலியுறுத்தி கப்பலும் போது, அந்த ஆர்வம் வடிகிறது, வேண்டாவெறுப்பாக அதில் ஈடுபடக்கூடியவர்களாகின்றனர். பின் ஒரு காலத்தில் முழுமையாக அதில் இருந்து விடுபட்டு விடுகின்றனர்.

இக் குழந்தைகளின் நிலையைப் போன்றாய் மரங்களிடம் ஒப்பிடலாம். ஒங்கி உயர்ந்த மரங்களாக வளர்ந்திருக்க வேண்டியவற்றை, அழகுக்காக, பெருமைக்காக, சிலசமயம் பணத்துக்காகவும், அதன் இயல்பான வளர்ச்சியைக் கத்தரித்து, கத்தரித்து, குறுக்கி, ஒரு தொடர்ச்சியைவிடச் சிறிதான குறுமரமாக – போன்றாயாக ஆக்கிவிடுவர். அதேபோல, இக் குழந்தைகளின் வயதுக்கேற்றிய இயற்கையான ஆர்வங்கள் கத்தரிக்கப்பட்டு, சிறுவயதிலேயே சாதனைகளைச் செய்யத் துண்டிப்படுவதால், முறையான வளர்ச்சி பாதிக்கப்பட்டு போன்றாயைப் போல மனசுக்குள் குறுகிவிடுகின்றனர்.

பொதுவாகவே, தற்காலங்களில் "குழந்தை மதேகைகள்" என்று புகழப்படுபவர்கள் ஈடுபடும் துறைகள் எவையெவை என்று பார்த்தால், அவை கணிதம், இசை, சிஸ்டம், கணினி போன்ற நனைவாத் திறன் அதிகம் தவேபைப்படக்கூடிய, "விதிமுறை-சார்ந்த" (

rule based) துறைகளே அதிகமாக இருக்கும். அதாவது, ஞாபக சக்தியைத் தகுந்த முறையில் பயன்படுத்தி வற்றி பெறக்கூடிய துறைகளில் தான் சிறுமுகு அறிவர்கள் தற்போது அதிகம் காணப்படுகின்றனர். தனித்திறமை தவேபைப்படும் இலக்கியம், அறிவியல், மருத்துவம் போன்ற துறைகளில் குழந்தை மதேகைகள் மிக அரிதாகவே இரு(ந்திரு)க்கின்றனர். இவர்களில் சிலர், பிற்காலத்தில் தாம் சார்ந்த துறையில் கற்றுத் தரேந்து, பெரிய நிறுவனங்களில் பெரும் பொறுப்புகளிலும், பதவிகளிலும் அமர்ந்தாலும், தன் அறிவாத் திறமையைக் கொண்டு புதிய ஆய்வுகளோ, கண்டுபிடிப்புகளோ செய்வதில்லை.

சில குழந்தை மதேகைகளோ, வளர் வளர் ஆர்வமிழந்து, வேறு பாதைகளில் திரும்பிவிடுகின்றனர். இதற்குக் காரணம், அவர்களின் இயல்பான ஆர்வம் ஆரம்பத்தில் கொண்டுவந்த புகழ் வளர்ச்சித் தின் மகிழ்ச்சியில் திளைத்த அவர்களின் பெற்றோர்கள் அவர்களை "இன்னும், இன்னும்" என்று கட்டாயப்படுத்த முயன்றது ஒரு கட்டத்தில் எதிர்வினை புரிந்திருக்கலாம்.

அல்லது, அறிவில் சிறந்திருந்தாலும், உள்ளத்தில் அவர்கள் சராசரி சிறுவர்களாகவே இருப்பதால், நண்பர்களதைத் தடும் போது, இவர்களின் அபரிமித அறிவைக் கண்டு பயந்து இவர்களைச் சக வயதினர் ஒதுக்கவோ, பொறாமையால் வறொக்கவோ செய்யும் போது மனபலம் இழந்து, அதற்குக் காரணமான தன் அறிவை வறொக்கின்றனர்.

இது கல்வி போன்ற விஷயங்களில் மட்டுமல்ல, இன்று பல தொலைக்காட்சிகளில் நடக்கும் ஜூனியர் சிங்கர் / டான்ஸர், இன்னபிற போட்டிகளுக்கும் பொருந்தும். எத்தனை ஷோக்களில், குழந்தைகள் பாடும் போது, அக்குழந்தையின் பெற்றோர்

நகம்கதித்து டனென்ஷனுடன் உட்கார்ந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம்? இப்போதெல்லாம், பிவிஷோக்களில் பங்குபற்றும் குழந்தைகளைப் பார்க்கும்போது, ஆச்சரியத்தையிடப் பரிதாபம்தானே மலேலோங்கிறது. ஏன்? இந்தப் போட்டியில் பங்குபற்றி இந்தக் குழந்தை தன வயதுக்குரிய இனிமையான அனுபவங்களில் எதனையெல்லாம் இழந்திருப்பாள்/ன், எவ்வளவு தியாகம் செய்ய வேண்டியிருந்திருக்கும் என்ற எண்ணங்கள் மலேலோங்குவதால் தானே?

ஒரு சிறுவன், ஒரு குறிப்பிட்ட விளையாட்டில் திறமையைக் கொண்டிருந்தான் என்றால், அதற்கான போட்டிகளில் அவன் தன் வயதுக்குரிய பிரிவுகளில் மட்டுமே பங்குபற்ற முடியும். 10 வயதுச் சிறுவன் 20 வயதானவர்களுக்கான போட்டியில் பங்குபற்ற முடியாது. ஏன்? உடலரீ தியாகத் தனக்குச் சமமாக உள்ளோருடன் மட்டுமே அவன் போட்டியிட்டு தன் திறமையை நிரூபிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தானே?

அவ்வளவு ஏன், பிள்ளைகளைப் பள்ளியில் சேர்க்க ஒரு குறிப்பிட்ட வயதான நிர்ணயித்திருப்பது, பாடங்களைக் கிரகிக்கவும், எழுதவும் உடல் வளர்ச்சியோடு மனவளர்ச்சியும் சரியான அளவுகளில் இருக்கவேண்டியது அத்தியாவசியம் என்பதால் தான். எனில், பெரியவர்களுக்கான பாடங்களை, தரேவுகளை இளவயதிலேயே இந்தக் குழந்தை மதேகைகள் எதிர்கொள்கிறார்கள் என்றால், அவர்கள் மனரீ தியாக அதற்கென எதிர்கொள்ளும் சவால்களும் மிக அதிகமாகத் தான் இருக்கும்.

அக் குழந்தைகளைப் பக்கவாக வழிநடத்துவது பற்றி நோரின் கையில் தான் உள்ளது. அவர்களது அறிவுத் திறனையும் வளர்த்து, அதே சமயம் அவர்களது பரவததுக்கயோன விளையாட்டு, நட்பு மற்றும் பொழுதுபோக்குகளிலும் ஈடுபட அவர்களைத் தடை செய்யாமல் இருந்தால் ஒரு நல்ல அறிஞரான இழக்காதிருக்கலாம். கணித மதேகை இராமானுஜம், பீத்தோவன், ப்ளெய்ஸ்பாஸ்கல், சகூந்தலாத்வே, உஸ்தாத் ஜாகீர் ஹுஸைன் ஆகியோர் குழந்தை மதேகைகளும் கட்ட.

அவ்வாறல்லாது, வறும் புகழ்போதையால் மட்டுமே உந்தப்பட்டோ, அல்லது தம்கனவுகளைத் தம்பிள்ளைகளின் மலே திணிக்க முயன்றோ, குழந்தைகளைத் துண்டிக்க கொண்டிருந்தால் அது மோசமான பின் விளைவுகளையே தரும். 11 வயதில் ஆகஸ்போர்ட் பல்கலையில் கணிதம் பபிக்கச் சேர்ந்த சபீஃபியா, கட்சித் தரேவு முபிந்த அடுத்த நாள் வீட்டிலிட வளையறேவிட்டார், பற்றி நோரின் வறெத்தனமான துண்டுதல் தாங்க முடியாமல். 10 வயதில் சாதனை செய்த அமெரிக்காவைச் சேர்ந்த ப்ராண்டன் பெம்மெர், 14வது வயதில் திடீரென தற்கொலை செய்துகொண்டார். 9 வயதில் மரைலோஸாஃப்ட் பட்டயம் பற்றி பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த அரஃபாகீம், 16வது வயதில் மபிளையாதிப்பு வந்து கோமா நிலைக்குச் சினென்று மரணித்தார். இப்படி உதாரணங்கள் பல உள்ளன.

